

den, men man fik serveret den anden ret: hjemmestyret. Dengang var den danske regering meget bevidst om, at hvis det færøske folk skulle sluge den ret, som de havde fravalgt, så måtte den serveres i den rigtige sovs. Og sovsen var penge – en lind strøm af danske penge skulle gøre det mere end svært at agitere for færøsk selvstændighed. Sig ja til selvstændighed, sig nej til penge. Sig nej til selvstændighed, sig ja til penge. Det var strategien, og den lykkedes. Selvstændighedsspørgsmålet gled stadig mere i baggrunden. Men det kom som bekendt på dagsordenen igen efter krisen i 1990'erne, og da der var forhandlinger mellem Danmark og Færøerne om færøsk selvstændighed i 2000, blev det klart for enhver, at det ikke kun var i 1948, at man så overførslerne til Færøerne som et politisk redskab. I 1948 ville man give penge for at skabe afhængighed, for at få magt. I 2000 benyttede man den skabte afhængighed til at beholde magten.

Jeg skal skynde mig at sige, at der er flere konkrete eksempler på, at støtten fra Danmark har haft positiv betydning for det færøske samfund. Men efter mit partis mening har prisen været højere end gevinsten. For støtten har medført en tankegang, der siger, at ansvaret for det færøske folks velfærd ikke ligger på Færøerne, det ligger i Danmark. Støtten skabte en kultur, hvor dele af det politiske spektrum næsten fokuserede mere på, hvad man kunne få fra Danmark end på de muligheder, man selv havde for at skabe et samfund, der levede af sin egen opdrift. Og det er, når denne tankegang får lov til at bide sig fast, at et samfund sætter kurs mod passivitet og ansvarsløshed. Det er denne tankegang, der gør afhængigheden til en sygdom, der kan gøre det af med sin patient.

Men denne mentalitet fik ikke lov til at bide sig fast i den færøske folkesjæl. Vi sidder stadig væk i afhængighedsspiralen, men det afgørende er, at vi bevæger os i den rigtige retning. Vi har kurs mod friheden. Det fremgår af den finanslov, der er til behandling, og det viser, at selv om Færøerne er afhængige både økonomisk, politisk og forvaltningsmæssigt, så har vi det mentale overskud og den mentale frihed, der skal til for at kunne kæmpe sig ud af afhængigheden. Og den, der gerne vil tage ansvar, er ansvarsfuld; den, der kæmper for sin frihed, har sin frihed.

Jeg vil i denne forbindelse gerne understrege, at selv om Danmark naturligvis har en del af ansvaret for, at Færøerne er blevet et afhængigt land, er kampen for færøsk selvstændighed ikke

på nogen måde en kamp mod Danmark eller en kamp i Danmark. Kampen for selvstændighed er en kamp, der skal tages og bliver taget hjemme på Færøerne. Jeg hverken forventer eller kræver nogen aktiv støtte til mit partis sag her i salen. Det ville være både naivt og urimeligt, for færøsk selvstændighed er naturligvis ikke noget, som de danske myndigheder ønsker. At holde statens territorium intakt er enhver regerings mål i ethvert land. Det er et af de spørgsmål, som der er enighed om over det meste af det politiske spektrum. Det er en del af the national interest.

Men der er altså ingen tvivl om, hvilken vej det går, og jeg er sikker på, at både dette høje Ting og landets liberale regering forstår og respekterer de positive værdier, der ligger bag vores ønske om at oprette vores egen stat. For selv om vi er en meget lille nation, så er vi en nation. Og skal vi have samme muligheder for udvikling som andre nationer, så må vi kunne deltage i det internationale samarbejde i eget navn, så må vi have den nationale suverænitet. Det er der fire af seks partier i Lagtinget, der har som mål, og disse partier har haft flertal de sidste 10 år. Mit parti er regeringens største parti og Lagtingets største parti. Vi er lokomotivet i selvstændighedsprocessen, og vi ønsker, at det skal gå langt hurtigere, end det går. Men det afgørende er, at det går i den rigtige retning.

En dag om ikke så mange år vil vi se en dansk finanslov, hvor den, der leder efter posten »Generelt tilskud til Færøernes hjemmestyre«, må lede forgæves. Kort efter kommer dagen, hvor vi stemmer for selvstændigheden. Og se, det vil være en lys og smuk dag. Solen vil skinne både på Færøerne og i Danmark, og der vil blæse en mild brise mellem vores lande, for den dag indleder vi et forhold, der på mange måder vil være lige så tæt, som det er i dag, men hvor ingen af parterne er afhængig af den anden. Tak for ordet.

Kl. 15:56

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller): Tak til ordføreren. Vi går videre, og der er ikke flere ordførere, så det er finansministeren.

Kl. 15:56

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen): Må jeg ikke starte med at sige til hr. Sjørður Skaale, at udsigt til enhver udgiftspost, der går i nul, jo vil fremkalde smil og en blid brise de steder, hvor jeg gebærder mig – bare sagt som en morsomhed oven på en i øvrigt god tale, som også giver mig anledning til at sige, at regerin-